



Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

zo 6. februára 2020*

„Prístup k dokumentom – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Dokumenty Komisie týkajúce sa výkladu ustanovenia práva Únie – Dokumenty pochádzajúce od tretej osoby – Dokumenty pochádzajúce od členského štátu – Nariadenie (ES) č. 1370/2007 – Čiastočné zamietnutie prístupu – Úplné odmietnutie prístupu – Povinnosť odôvodnenia – Výnimka vzťahujúca sa na ochranu súdnych konaní – Prevažujúci verejný záujem“

Vo veci T-485/18,

Compañía de Tranvías de la Coruña, SA, so sídlom v La Coruñi (Španielsko), v zastúpení:
J. Monrabà Bagan, advokát,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: W. Mölls a C. Ehrbar, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh podľa článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie zo 7. júna 2018, ktorým Komisia čiastočne alebo úplne odmietla sprístupniť žalobkyni dokumenty v súvislosti so stanoviskom Komisie, ktoré bolo odoslané Francúzskej republike, týkajúcim sa platnosti zmluvy o trasách metra do roku 2039,

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

na poradiach v zložení: predseda komory S. Frimodt Nielsen, sudcovia V. Kreuschitz (spravodajca)
a N. Póltorak,

tajomník: E. Coulon,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Dňa 19. decembra 2017 žalobkyňa, spoločnosť Compañía de Tranvías de la Coruña, SA, požiadala o prístup k viacerým dokumentom Generálneho riaditeľstva (GR) Európskej komisie pre mobilitu a dopravu podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).
- 2 V žiadosti o prístup sa žalobkyňa odvolávala na nadobudnutie účinnosti nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 z 23. októbra 2007 o službách vo verejnom záujme v železničnej a cestnej osobnej doprave, ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (EHS) č. 1191/69 a (EHS) č. 1107/70 (Ú. v. EÚ L 315, 2007, s. 1), ako aj na francúzsky zákon č. 2009 – 1503 z 8. decembra 2009 o organizácii a regulácii železničnej dopravy, ako aj o rôznych ustanoveniach týkajúcich sa dopravy (JORF z 9. decembra 2009, s. 21226). Okrem toho vysvetlila, že vedela o tom, že Komisia odoslala Francúzskej republike svoje stanovisko k platnosti zmluvy o trasách metra do roku 2039. V tejto súvislosti požiadala o prístup ku všetkým existujúcim dokumentom súvisiacim s touto otázkou, vrátane akejkoľvek vnútornej korešpondencie, a ku všetkým dokumentom spojeným s touto otázkou, ktoré si vymenila alebo nevymenila so spoločnosťou Société nationale des chemins de fer français (SNCF), parížskym samosprávnym vedením dopravy Régie autonome des transports parisiens (RATP) alebo splnomocnencami alebo zodpovednými zástupcami francúzskej vlády, k stanoviskám Komisie, zápisniciam zo stretnutí alebo akýmkoľvek iným dokumentom akéhokoľvek druhu týkajúcim sa tejto otázky.
- 3 Listom z 5. marca 2018 generálny riaditeľ GR pre mobilitu a dopravu oznámil žalobkyni, že žiadosť o prístup sa môže vzťahovať na 27 dokumentov a že po preskúmaní dokumentov sa na základe článku 4 ods. 1 písm. b) a ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001 rozhodol poskytnúť čiastočný prístup k 13 z týchto 27 dokumentov a odmietnuť sprístupnenie zostávajúcich 14 dokumentov. Komisia pripojila k svojmu listu zoznam uvedených 27 dokumentov, ako aj dokumenty, ku ktorým bol povolený čiastočný prístup.
- 4 Dňa 19. marca 2018 žalobkyňa predložila Komisii opakovanú žiadosť podľa článku 8 nariadenia č. 1049/2001, pričom ju vyzvala, aby opätovne preskúmala svoje stanovisko vyjadrené v liste z 5. marca 2018. V rámci tejto žiadosti spochybnila úplné odmietnutie a čiastočné zamietnutie zverejnenia dotknutých dokumentov v rozsahu, v akom boli odôvodnené ochranou súdneho konania podľa článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001.
- 5 Rozhodnutím generálneho tajomníka Komisie zo 7. júna 2018, prijatým v mene Komisie na základe článku 4 vykonávacích pravidiel k nariadeniu č. 1049/2001 [C(2018) 3780 final], bola poskytnutá odpoveď na opakovanú žiadosť (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).
- 6 V napadnutom rozhodnutí Komisia na základe článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001 po prvé potvrdila zamietnutie zverejnenia desiatich zo svojich dokumentov a štyroch dokumentov pochádzajúcich od Francúzskej republiky, po druhé potvrdila čiastočný prístup k desiatim zo svojich dokumentov a po tretie úplne odmietla prístup k trom dokumentom pochádzajúcim od RATP, v prípade ktorých bolo zverejnenie čiastočne povolené. Toto rozhodnutie odôvodnila potrebou chrániť súdne konania prebiehajúce vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), ako aj pokiaľ ide o tri posledné uvedené dokumenty, uznesenie z 12. júla 2018, RATP/Komisia, (T-250/18 R, neuverejnené, EU:T:2018:458), a uznesenie z 12. septembra 2019, RATP/Komisia (T-250/18, neuverejnené, EU:T:2019:615). V podstate sa domnievala, že obsah nesprístupnených častí uvedených dokumentov úzko súvisí s právnymi otázkami nastolenými v dotknutých súdnych konaniach. Okrem toho Komisia

preskúmala, či je možné poskytnúť čiastočný prístup k požadovaným dokumentom alebo či prevažujúci verejný záujem môže odôvodniť ich zverejnenie, pričom toto preskúmanie uzavrela čiastočným alebo úplným odmietnutím prístupu k dotknutým dokumentom.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 7 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 9. augusta 2018 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 8 Žalobkyňa formálne navrhuje, aby Všeobecný súd:
 - zrušil napadnuté rozhodnutie,
 - uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 9 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
 - zamietol žalobu,
 - uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.
- 10 Na základe článku 91 písm. c) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu Všeobecný súd uznesením z 3. mája 2019 požiadal Komisiu, aby predložila všetky dokumenty, ku ktorým bol v napadnutom rozhodnutí čiastočne alebo úplne odmietnutý prístup. Komisia predložila uvedené dokumenty v stanovnej lehote.
- 11 Okrem toho v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 rokovacieho poriadku Všeobecný súd vyzval účastníkov konania, aby predložili niektoré dokumenty, a položil účastníkom konania písomné otázky. Účastníci konania predložili tieto dokumenty a odpovedali na otázky v stanovených lehotách.
- 12 Žiadny z účastníkov konania nepodal žiadosť o vypočutie na pojednávaní podľa článku 106 rokovacieho poriadku. Všeobecný súd (tretia komora) na základe článku 106 ods. 3 rokovacieho poriadku rozhodol, že o žalobe sa rozhodne bez ústnej časti konania.

Právny stav

Úvodné pripomienky

- 13 Po uvedení každého zo žalobných dôvodov žalobkyňa tiež navrhuje, aby Všeobecný súd uložil Komisii sprístupniť dokumenty, ku ktorým jej bol v napadnutom rozhodnutí úplne alebo čiastočne zamietnutý prístup.
- 14 Tieto návrhy treba zamietnuť ako neprípustné. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že Všeobecný súd nemôže v rámci preskúmavania zákonnosti podľa článku 263 ZFEÚ ukladať inštitúciám príkazy alebo konať namiesto týchto inštitúcií. Toto obmedzenie preskúmavania zákonnosti sa uplatňuje vo všetkých oblastiach sporov, v ktorých môže rozhodovať Všeobecný súd (pozri v tomto zmysle uznesenie z 3. júna 2010, Z/Komisia, T-173/09, neuvverejnené, EU:T:2010:221, bod 29 a citovanú judikatúru, a rozsudok z 9. októbra 2018, Pint/Komisia, T-634/17, neuvverejnený, EU:T:2018:662, bod 19).

O prvom žalobnom dôvode

O rozsahu prvého žalobného dôvodu

- 15 Žalobkyňa sa domnieva, že zamietnutie prístupu k dokumentom, ktoré požadovala v prejednávanej veci, nemohlo byť odôvodnené na základe článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001. Podľa nej hlavným cieľom žiadosti o prístup bolo určiť *dies a quo*, ktorý uplatnila Komisia na zmluvy o službách vo verejnom záujme zadané v súlade s právom Európskej únie a vnútroštátnym právom, ak sa na ne vzťahuje výnimka stanovená v článku 8 ods. 3 písm. b) nariadenia č. 1370/2007. Žalobkyňa sa domnieva, že v žiadnej z prejudiciálnych otázok uvedených vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), sa výslovne nežiadal od Súdneho dvora výklad alebo určenie *dies a quo* pre zmluvy o službách vo verejnom záujme zadané v súlade s právom Únie a vnútroštátnym právom, na ktoré sa vzťahuje uvedená výnimka. Nevidí žiadny priamy vzťah, vyžadovaný na uplatnenie článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001, medzi uvedenými vecami a informáciami, ktoré pôvodne požadovala. Komisia navyše údajne konkrétne a individuálne nepreskúmala obsah dokumentov, ku ktorým sa požaduje prístup.
- 16 Žalobkyňa z toho vyvodzuje, že napadnuté rozhodnutie neuvádza dostatočné odôvodnenie, ako žiadosť o prístup súvisí s vecami, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), ani dostatočné odôvodnenie výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001. Konkrétne sa domnieva, že pri výklade, na základe ktorého sa dá zistiť, či inštitúcia poskytla primerané vysvetlenie svojho rozhodnutia, je potrebné, aby riziko narušenia súdneho konania bolo primerane predvídateľné, a nielen čisto hypotetické. V tejto súvislosti musia byť podľa nej závery podložené podrobnými dôkazmi s ohľadom na konkrétny obsah správy, ktoré umožňujú pochopiť dôvody, pre ktoré by jej zverejnenie mohlo vážne narušiť rozhodovací proces. Navyše odôvodnenie aktu podľa nej nemôže byť všeobecné a abstraktné. Podľa žalobkyne pritom napadnuté rozhodnutie neobsahuje žiadne podrobné odôvodnenie na opodstatnenie čiastočného alebo úplného zamietnutia prístupu k požadovaným dokumentom.
- 17 Komisia sa v podstate domnieva, že nesprístupnenie všetkých dotknutých dokumentov alebo ich časti bolo odôvodnené existenciou dostatočnej súvislosti medzi týmito dokumentmi a právnymi otázkami vznesenými pred Súdnym dvorom vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a že napadnuté rozhodnutie bolo riadne odôvodnené.
- 18 Najskôr treba uviesť, že hoci v žalobe je prvý žalobný dôvod formálne založený na „porušení podstatných formálnych náležitostí“, niektoré tvrdenia uvedené na podporu tohto žalobného dôvodu sa týkajú povinnosti odôvodnenia a iné sa týkajú otázky opodstatnenosti odôvodnenia.
- 19 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia je všeobecnou zásadou práva Únie zakotvenou v článku 296 druhom odseku ZFEÚ a článku 41 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, podľa ktorej musí byť akýkoľvek právny akt prijatý inštitúciami Únie odôvodnený. Z tejto povinnosti vyplýva pre inštitúcie Únie jasne a nepochybne uviesť úvahy autora aktu takým spôsobom, ktorý umožní jednak dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi prijatého opatrenia, aby mohli uplatniť svoje práva, a jednak príslušnému súdu uplatniť svoje preskúmanie (rozsudky z 2. apríla 1998, *Komisija/Sytraval a Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63, a zo 4. júna 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, bod 53; pozri tiež rozsudok z 5. decembra 2013, *Komisija/Edison*, C-446/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:798, bod 21 a citovanú judikaturu).

- 20 V kontexte uplatnenia ustanovení nariadenia č. 1049/2001 tak bolo rozhodnuté, že povinnosť inštitúcie odôvodniť svoje rozhodnutie o zamietnutí prístupu k dokumentu má za cieľ jednak poskytnúť dotknutej osobe dostatočné údaje o tom, či je rozhodnutie dôvodné, alebo či je prípadne postihnuté vadou umožňujúcou napadnúť jeho zákonnosť, a jednak umožniť súdu Únie pristúpiť k preskúmaniu zákonnosti rozhodnutia. Rozsah tejto povinnosti závisí od povahy dotknutého aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý (pozri rozsudok z 25. apríla 2007, WWF European Policy Programme/Rada, T-264/04, EU:T:2007:114, bod 36 a citovanú judikatúru).
- 21 Vzhľadom na svoj obsah a úlohu v právnom poriadku Únie bola povinnosť odôvodnenia kvalifikovaná ako podstatná formálna náležitosť, ktorú môže, či dokonca musí súd zohľadniť *ex offio* (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. mája 2009, VIP Car Solutions/Parlament, T-89/07, EU:T:2009:163, bod 65 a citovanú judikatúru), a ktorú je nevyhnutné odlíšiť od otázky opodstatnenosti odôvodnenia spätéj s hmotnoprávnou zákonnosťou sporného aktu (rozsudok z 5. decembra 2013, Komisia/Edison, C-446/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:798, bod 20; pozri tiež rozsudok zo 17. septembra 2015, Total/Komisia, C-597/13 P, EU:C:2015:613, bod 18 a citovanú judikatúru).
- 22 V prejednávanej veci preto treba na jednej strane posúdiť tvrdenia uvedené na podporu výhrady založenej na porušení povinnosti odôvodnenia a na druhej strane tvrdenia uvedené na podporu výhrady založenej na porušení článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

O výhrade založenej na porušení povinnosti odôvodnenia

- 23 Pokiaľ ide o 20 dokumentov pochádzajúcich od Komisie, z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že prístup k nim bol čiastočne alebo úplne odmietnutý. Komisia v tomto rozhodnutí odôvodnila svoje stanovisko tým, že uvedené dokumenty sa týkali zlučiteľnosti francúzskej právnej úpravy s nariadením č. 1370/2007 a zahŕňali korešpondenciu medzi ňou, RATP a francúzskymi orgánmi, ako aj korešpondenciu medzi jej rôznymi službami, medzi ktoré patrí aj právny servis. Okrem toho Komisia uviedla, že jedna z prejudiciálnych otázok položených Súdnemu dvoru zo strany talianskej Štátnej rady vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), sa týkala výkladu ustanovení uvedeného nariadenia, o ktoré išlo v uvedených posúdeniach francúzskej právnej úpravy. Z toho vyvodila, že informácia obsiahnutá v požadovaných dokumentoch sa priamo týka prejudiciálnych otázok, ktoré predložila talianska Štátna rada a ktoré môžu byť analyzované Súdnym dvorom. Podľa nej by teda zverejnenie úplných verzií požadovaných dokumentov malo vplyv na ochranu týchto súdnych konaní prebiehajúcich vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237). Komisia v uvedenom rozhodnutí tiež spresnila, že zverejnenie požadovaných dokumentov by vážne ovplyvnilo jej stanovisko, ako aj stanovisko francúzskych orgánov a RATP v uvedených veciach, o ktorých stále prebieha konanie, pretože tieto dokumenty obsahovali interné rokovania a tvrdenia, ktoré by mohli byť použité tak, aby znevýhodnili účastníkov konania v prebiehajúcich konaniach.
- 24 Pokiaľ ide o štyri dokumenty pochádzajúce od francúzskych orgánov, Komisia sa v napadnutom rozhodnutí domnievala, že tieto orgány uviedli primerané dôvody na zamietnutie prístupu k dokumentom podľa článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001. Uviedla, že uvedené orgány sa domnievali, že požadované dokumenty úzko súvisia s právnymi otázkami, ktoré nastolila talianska Štátna rada v súdnych konaniach prebiehajúcich vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a že na prvý pohľad tieto tvrdenia odôvodňujú uplatnenie uvedeného ustanovenia. Komisia sa preto rozhodla neprístupniť ich na základe tohto ustanovenia.
- 25 Pokiaľ ide o tri dokumenty RATP, Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla, že čiastočné zverejnenie týchto dokumentov, o ktorom sa rozhodlo v odpovedi na inú žiadosť o prístup, bolo spochybnené zo strany RATP pred súdmi Únie [pozri veci, v ktorých bolo odvtedy vydané uznesenie z 12. júla 2018,

RATP/Komisía, (T-250/18 R, neuvěřejnené, EU:T:2018:458), a uznesenie z 12. septembra 2019, RATP/Komisía (T-250/18, neuvěřejnené, EU:T:2019:615)], v dôsledku čoho nemôže poskytnúť prístup k týmto dokumentom na základe článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001 nielen z dôvodu vecí, o ktorých v tom čase ešte prebiehalo konanie a v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), ale aj z dôvodu vecí, o ktorej v tom čase ešte prebiehalo konanie a v ktorej bolo neskôr vydané uznesenie z 12. septembra 2019, RATP/Komisía (T-250/18, neuvěřejnené, EU:T:2019:615).

- 26 Komisia napokon zamietla čiastočný prístup k požadovaným dokumentom z dôvodu, že údajne neexistuje možnosť poskytnúť takýto prístup bez toho, aby sa poškodili dotknuté záujmy. Domnievala sa tiež, že neexistoval prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci zverejnenie týchto dokumentov. Konkrétne sa domnievala, že aj keby mohol existovať určitý verejný záujem, ktorý je základom otázok výkladu článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007, nebolo by potrebné zohľadniť osobitný záujem žiadateľky v kontexte žiadosti o prístup podľa nariadenia č. 1049/2001. V dôsledku toho dospela k záveru, že v prejednávanej veci neexistuje prevažujúci verejný záujem, ktorý by mohol mať prednosť pred záujmom ochrany prebiehajúcich súdnych konaní, ktorý je uvedený v článku 4 ods. 2 druhej zarážke tohto posledného uvedeného nariadenia.
- 27 Vzhľadom na uvedené treba konštatovať, že Komisia poskytla žalobkyni dostatočné údaje na to, aby mohla vedieť, či je rozhodnutie riadne dôvodné, alebo či je postihnuté vadou umožňujúcou napadnúť jeho platnosť. Okrem toho na základe týchto dôvodov bola žalobkyňa schopná spochybniť v tejto veci tak posúdenie Komisie, podľa ktorého existovala priama súvislosť medzi vecami, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a informáciami požadovanými žalobkyňou, a podľa ktorého bol v prejednávanej veci riadne zohľadnený prevažujúci verejný záujem.
- 28 Okrem toho odôvodnenie napadnutého rozhodnutia umožňuje Všeobecnému súdu pristúpiť k preskúmaniu zákonnosti uvedeného rozhodnutia.
- 29 V dôsledku toho musí byť výhrada založená na porušení povinnosti odôvodnenia zamietnutá.

O výhrade založenej na porušení článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001

– Všeobecne o práve na prístup

- 30 Ako uvádzajú odôvodnenie 4 a článok 1 nariadenia č. 1049/2001, jeho cieľom je priznať verejnosti čo najširšie právo na prístup k dokumentom inštitúcií. Toto právo nepochybne podlieha určitým obmedzeniam založeným na dôvodoch verejného alebo súkromného záujmu. Preto toto nariadenie vo svojom článku 4 stanovuje režim výnimiek oprávňujúcich inštitúcie odmietnuť prístup k dokumentu v prípade, ak by jeho zverejnenie narušilo jeden zo záujmov chránených týmto článkom.
- 31 Keďže sa však takéto výnimky odchyľujú od zásady čo najširšieho prístupu verejnosti k dokumentom, treba ich vykladať a uplatňovať reštriktívne (pozri rozsudky zo 17. októbra 2013, Rada/Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, bod 30 a citovanú judikatúru, a z 15. septembra 2016, Philip Morris/Commission, T-18/15, neuvěřejnený, EU:T:2016:487, bod 33 a citovanú judikatúru).
- 32 Okrem toho samotná okolnosť, že dokument sa týka záujmu chráneného výnimkou z práva na prístup stanovenou v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, nemôže stačiť na odôvodnenie uplatnenia tejto výnimky (rozsudky z 3. júla 2014, Rada/in't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, bod 51, a z 15. septembra 2016, Philip Morris/Komisía, T-18/15, neuvěřejnený, EU:T:2016:487, bod 34).

- 33 Pokiaľ sa teda dotknutá inštitúcia rozhodne zamietnuť prístup k dokumentu, o ktorého sprístupnenie bola požiadaná, je na jednej strane v zásade povinná poskytnúť vysvetlenia, pokiaľ ide o otázku, ako môže prístup k tomuto dokumentu konkrétne a skutočne narušiť záujem chránený výnimkou stanovenou v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, na ktorú sa táto inštitúcia odvoláva. Riziko takéhoto porušenia navyše musí byť primerane predvídateľné a nie čisto hypotetické (pozri rozsudky z 3. júla 2014, Rada/in't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, bod 52 a citovanú judikatúru, a z 15. septembra 2016, Philip Morris/Komisía, T-18/15, neuvěřnený, EU:T:2016:487, bod 35 a citovanú judikatúru).
- 34 Na druhej strane, keď inštitúcia uplatňuje jednu z výnimiek uvedených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, prináleží jej zvážiť osobitný záujem na ochrane dotknutého dokumentu jeho nezverejnením a všeobecný záujem na sprístupnení tohto dokumentu najmä vzhľadom na výhody prameniace, ako uvádza odôvodnenie 2 nariadenia č. 1049/2001, zo zvýšenej transparentnosti, teda na možnosť občanov tesnejšie sa zapájať do rozhodovacieho procesu, ako aj záruku, že v demokratickom systéme sa administratíva stáva legitímnejšou, efektívnejšou a zodpovednejšou voči občanovi (pozri rozsudok z 15. septembra 2016, Philip Morris/Komisía, T-18/15, neuvěřnený, EU:T:2016:487, bod 36 a citovanú judikatúru).
- 35 Okrem toho podľa judikatúry Súdneho dvora súdna činnosť a správna činnosť si nevyžadujú rovnaký rozsah prístupu k dokumentom ako ten, ktorý si vyžaduje normotvorná činnosť inštitúcie Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. júna 2010, Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 60, a z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 77).
- 36 Napokon dôvodnosť uplatnenia jednej z výnimiek stanovených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001 musí nastať so zreteľom na skutočnosti existujúce v deň prijatia rozhodnutia o zamietnutí prístupu k dokumentom na základe tejto výnimky. Zákonnosť aktu Únie totiž musí byť posudzovaná na základe skutkového a právneho stavu existujúceho v čase prijatia aktu (pozri rozsudok z 11. mája 2017, Švédsko/Komisía, C-562/14 P, EU:C:2017:356, bod 63 a citovanú judikatúru).
- O článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001
- 37 Podľa článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001 orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana súdnych konaní, pokiaľ nepreváži verejný záujem na zverejnení dotknutého dokumentu.
- 38 Ochrana súdnych konaní zahŕňa najmä dodržiavanie zásady rovnosti zbraní, ako aj riadneho výkonu spravodlivosti a integrity súdneho konania.
- 39 Pokiaľ ide na jednej strane o dodržanie zásady rovnosti zbraní, treba poznamenať, že hoci by obsah dokumentov, ktoré odhaľujú postavenie inštitúcie v spore, mali byť predmetom verejnej diskusie, kritika namierená proti nim by mohla nenáležite ovplyvniť stanovisko zastávané inštitúciou pred dotknutými súdmi. Prístup k dokumentom vzťahujúcim sa na stanovisko inštitúcie v prebiehajúcom súdnom konaní by okrem toho mohol narušiť nevyhnutnú rovnováhu medzi účastníkmi sporu, pričom táto rovnováha je základom zásady rovnosti zbraní, keďže povinnosť sprístupnenia by sa vzťahovala len na inštitúciu, ktorá bola požiadaná o sprístupnenie dokumentov, a nie na všetkých účastníkov konania. Dodržiavanie zásady rovnosti zbraní je však nevyhnutné, keďže úzko súvisí so samotným pojmom spravodlivý proces (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, body 86 a 87 a citovanú judikatúru, a z 28. júna 2012, Komisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 132).
- 40 Pokiaľ ide na druhej strane o riadny výkon spravodlivosti a integritu súdneho konania, treba pripomenúť, že vylúčenie súdnej činnosti z oblasti pôsobnosti práva na prístup k dokumentom je odôvodnené vzhľadom na nevyhnutnosť zaručiť v priebehu celého súdneho konania, že diskusie medzi

účastníkmi konania, ako aj porada dotknutého súdu o veci, ktorá je predmetom konania, sa konajú nerušene, bez vonkajších tlakov na súdnu činnosť. Sprístupnenie dokumentov odhaľujúcich stanovisko, ktoré obhajuje inštitúcia v prebiehajúcom súdnom konaní, by pritom umožnilo, aj keď len v očiach verejnosti, vyvíjať vonkajší nátlak na súdnu činnosť a zasahovať do nerušeného priebehu diskusií (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, body 92, 93 a 130).

- 41 Podľa článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001 verejný záujem bráni sprístupneniu obsahu dokumentov vypracovaných výlučne na účely konkrétneho súdneho konania. Tieto dokumenty zahŕňajú vyjadrenia alebo akty predložené v priebehu súdneho konania, interné dokumenty týkajúce sa vyšetrovania v prebiehajúcom konaní a komunikáciu týkajúcu sa veci medzi dotknutým generálnym riaditeľstvom a právnym servisom alebo advokátskou kanceláriou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. septembra 2016, Philip Morris/Komisia, T-18/15, neuverejnený, EU:T:2016:487, body 51 a 52 a citovanú judikatúru).
- 42 Článok 4 ods. 2 druhá zarážka nariadenia č. 1049/2001 tiež bráni zverejneniu dokumentov, ktoré neboli vypracované výlučne pre potreby konkrétneho sporu, ale ktorých zverejnenie môže v rámci konkrétneho sporu ohroziť zásadu rovnosti zbraní. Na to, aby sa táto výnimka mohla uplatniť, je však potrebné, aby mali požadované dokumenty v čase prijatia rozhodnutia o zamietnutí prístupu k nim relevantnú spojitosť či už so súdnym konaním prebiehajúcim na súde Únie, pre ktoré sa dotknutá inštitúcia odvoláva na výnimku, alebo s konaním prebiehajúcim na vnútroštátnom súde, pod podmienkou, že nastoľuje otázku výkladu alebo platnosti aktu práva Únie, v dôsledku čoho sa vzhľadom na kontext veci považuje za osobitne pravdepodobné podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Aj keď v oboch týchto prípadoch neboli uvedené dokumenty vypracované v rámci osobitného súdneho konania, integrita príslušného súdneho konania a rovnosť zbraní účastníkov konania by mohli byť vážne narušené, ak by účastníci konania mali prednostný prístup k interným informáciám iného účastníka konania, ktoré majú úzky vzťah k právnym aspektom prebiehajúceho alebo bezprostredne očakávaného sporu (rozsudky z 15. septembra 2016, Philip Morris/Komisia, T-796/14, EU:T:2016:483, body 88 až 90, a z 15. septembra 2016, Philip Morris/Komisia, T-18/15, neuverejnený, EU:T:2016:487, body 64 a 65).
- 43 Uplatnenie výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001 napokon bráni sprístupneniu dokumentov iba dovtedy, pokiaľ pretrváva riziko narušenia súdneho konania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, body 130 až 135), a je teda časovo ohraničené.

– O rozsahu napadnutého rozhodnutia

- 44 V napadnutom rozhodnutí Komisia úplne alebo čiastočne zamietla prístup k 27 požadovaným dokumentom z dôvodu, že ich zverejnenie by ovplyvnilo súdne konanie prebiehajúce vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), ako aj v prípade dokumentov pochádzajúcich od RATP prebiehajúce súdne konanie vo veciach, v ktorých bolo odvtedy vydané uznesenie z 12. júla 2018, RATP/Komisia (T-250/18 R, neuverejnené, EU:T:2018:458), a uznesenie z 12. septembra 2019, RATP/Komisia (T-250/18, neuverejnené, EU:T:2019:615). V podstate sa domnievala, že na všetky dokumenty, ku ktorým bol prístup úplne alebo čiastočne zamietnutý, sa vzťahuje výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001, pretože tieto dokumenty súviseli s výkladom článku 8 nariadenia č. 1370/2007, ktorý bol predmetom konaní vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237) a ktoré boli v tom čase ešte prejednávané na Súdnom dvore.

- 45 Žalobkyňa toto posúdenie spochybňuje. V podstate sa domnieva, že neexistuje priama súvislosť medzi vecami, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a požadovanými informáciami, v dôsledku čoho by ich zverejnenie nemohlo ovplyvniť súdne konanie prebiehajúce v uvedených veciach. Žalobkyňa najmä tvrdí, že otázka *dies a quo* pre zmluvy o službách vo verejnom záujme zadané na základe výnimky stanovenej v článku 8 ods. 3 písm. b) nariadenia č. 1370/2007 nemá priamu súvislosť s prejudiciálnymi otázkami, ktoré položil taliansky súd v uvedených veciach.
- 46 Štvrtá prejudiciálna otázka, ktorú položil taliansky súd Súdnemu dvoru vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), je však formulovaná takto:
- „Vedie skutočnosť, že dané služby sa pôvodne priamo zadali na dlhšie než tridsaťročné obdobie, ktoré uplynie 3. decembra 2039 [lehota plynúca odo dňa nadobudnutia účinnosti nariadenia č. 1370/2007], v každom prípade k nesúladu predmetného zadania zákazky na služby so zásadami uvedenými v článku 5 v spojení s článkom 8 ods. 3 uvedeného nariadenia, alebo sa má predpokladať, že túto nezrovnalosť automaticky napráva, a to na všetky právne účely, implicitné skrátenie doby platnosti dotknutých zmlúv na tridsať rokov pôsobiace *ex lege* (článok 8 ods. 3)?“
- 47 Taliansky vnútroštátny súd sa tak pýta Súdneho dvora na právne dôsledky uzavretia zmluvy, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia článku 5 v spojení s článkom 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007, na obdobie dlhšie ako 30 rokov, ktoré uplynie 3. decembra 2039. Pri položení tejto otázky vychádzal z domnienky, že lehota 30 rokov stanovená v článku 8 ods. 3 uvedeného nariadenia začína plynúť odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia. Táto domnienka však nezaväzuje Súdny dvor. To isté platí aj pre návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Saugmandsgaard Øe v spojených veciach Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2018:869) po prijatí napadnutého rozhodnutia, a teda ako vyplýva z bodu 36 vyššie, nemajú sa zohľadniť v prejednávanej veci.
- 48 Preto žalobkyňa nesprávne tvrdí, že otázka *dies a quo* pre zmluvy o službách vo verejnom záujme zadané na základe výnimky stanovenej v článku 8 ods. 3 písm. b) nariadenia č. 1370/2007 nemá priamu súvislosť s prejudiciálnymi otázkami, ktoré položil taliansky súd vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237).

– O prístupe k dokumentom pochádzajúcim od Komisie

- 49 V prvom rade Komisia v napadnutom rozhodnutí úplne odmietla prístup k desiatim zo svojich dokumentov z dôvodu, že ich zverejnenie by ovplyvnilo postavenie účastníkov konania a nerušený priebeh diskusií v súdnych konaniach prebiehajúcich vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237).
- 50 Desiatimi dotknutými dokumentmi sú interná správa GR pre mobilitu a dopravu z 24. novembra 2014, tri poznámky uvedeného GR z 15. júla 2011, 6. februára 2012 a 28. októbra 2014 adresované právnej službe Komisie, tri poznámky tohto GR z 30. apríla 2012, 25. mája 2012 a 9. apríla 2014 adresované kabinetu podpredsedu Komisie pána Kallasa, ako aj tri poznámky právneho servisu Komisie z 25. júla 2011, 24. apríla 2012 a 1. decembra 2014 adresované tomu istému GR.
- 51 Poznámky právneho servisu určené pre GR pre mobilitu a dopravu, ako aj poznámky uvedeného GR pre právny servis Komisie uvedené v bode 50 vyššie sa výlučne zaoberajú otázkou výkladu a uplatňovania výnimky stanovenej v článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007 na zmluvu s RATP v nadväznosti na prijatie zákona o organizácii a regulácii železničnej dopravy, ako aj o rôznych

ustanoveniach týkajúcich sa dopravy. Pokiaľ ide o poznámky tohto GR pre kabinet podpredsedu Komisie pána Kallasa uvedené v bode 50 vyššie, týkajú sa toho, ako má Komisia ďalej vykladať uvedené nariadenie, rovnako ako vnútorná správa toho istého GR z 24. novembra 2014.

- 52 Desať dotknutých dokumentov predstavuje interné dokumenty Komisie týkajúce sa výkladu článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007 a právnych dôsledkov tohto výkladu. Sprístupnenie týchto dokumentov žalobkyni, hoci veci, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), boli vtedy ešte prejednávané pred Súdny dvorom, mohlo ovplyvniť tak riadny výkon spravodlivosti a integritu súdneho konania, ako aj zásadu rovnosti zbraní medzi Komisiou a ostatnými účastníkmi konania v týchto veciach.
- 53 Na jednej strane totiž sprístupnenie desiatich dotknutých dokumentov žalobkyni v deň prijatia napadnutého rozhodnutia malo za následok to, že by sa umožnilo, aj keď len v očiach verejnosti, vyvíjať vonkajší nátlak na súdnu činnosť a zasahovať do nerušeného priebehu diskusií pred Súdny dvorom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 93).
- 54 Na druhej strane sprístupnenie desiatich dotknutých dokumentov mohlo viesť k verejnej diskusii o výklade článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007. V takej situácii by prípadná kritika vyslovená voči Komisii mohla ovplyvniť stanovisko zastávané touto inštitúciou vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a preto by mohla narušiť zásadu rovnosti zbraní (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 86). Za predpokladu, že Komisia by mala zverejniť tieto interné dokumenty, by totiž bola jediným účastníkom uvedených prejudiciálnych konaní v uvedených veciach, ktorá by tak musela urobiť, a mohla by sa považovať za prípadne povinnú zohľadniť vnútorné stanoviská svojich služieb vo svojich pripomienkach pred Súdny dvorom, zatiaľ čo ostatní účastníci konania by mohli obhajovať svoje záujmy nezávisle od akéhokoľvek vonkajšieho vplyvu, čo by mohlo narušiť nevyhnutnú rovnováhu medzi účastníkmi konania pred Súdny dvorom zakotvenú v zásade rovnosti zbraní (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 87, a z 15. septembra 2016, Philip Morris/Komisia, T-796/14, EU:T:2016:483, body 97 a 98).
- 55 Tieto posúdenia nie sú spochybnené okolnosťou, že prebiehajúce súdne konanie, ktoré odvtedy viedlo k vydaniu rozsudku z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), bolo prejudiciálnym konaním. Kritérium riadneho výkonu spravodlivosti a zásada rovnosti zbraní, ktorých cieľom je zabezpečiť procesnú rovnováhu medzi účastníkmi súdneho konania, a tým zaručiť rovnosť práv a povinností týchto účastníkov konania, pokiaľ ide najmä o pravidlá upravujúce dokazovanie a kontradiktórnu diskusiu na súde (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júla 2016, Ordre des barreaux francophones et germanophone a i., C-543/14, EU:C:2016:605, bod 41 a citovaná judikatúra), sa totiž uplatňuje aj na prejudiciálne konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. septembra 2016, Philip Morris/Komisia, T-796/14, EU:T:2016:483, bod 97).
- 56 Ani okolnosť, že žalobkyňa nevstúpila ako vedľajší účastník do konania vo veci, v ktorej bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), nevyvracia uvedené posúdenia. Sprístupnenie informácií obsiahnutých v desiatich dotknutých dokumentoch by totiž žalobkyni umožnilo podeliť sa o ne s tretími osobami alebo im poskytnúť veľmi širokú reklamu. Za takého predpokladu by sa ostatní účastníci uvedeného konania mohli v rámci tohto konania odvolávať na ne proti Komisii.
- 57 Komisia preto nevychádzala z nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že sprístupnenie desiatich dokumentov uvedených v bode 50 vyššie by mohlo narušiť ochranu súdnych konaní.

- 58 V druhom rade Komisia v napadnutom rozhodnutí tiež čiastočne zamietla prístup k desiatim zo svojich dokumentov z dôvodu, že sprístupnenie začiatkových častí týchto dokumentov by ovplyvnilo postavenie účastníkov konania a nerušené vedenie diskusií v súdnych konaniach prebiehajúcich vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237).
- 59 Desiatimi dotknutými dokumentmi sú poznámky GR pre mobilitu a dopravu z 27. júla 2010, 27. septembra 2010, 7. septembra 2012 a 9. apríla 2013 adresované právnej službe Komisie, kabinetu podpredsedu Komisie pána Kallasa a RATP, správa právneho servisu z 11. augusta 2010 adresovaná uvedenému GR, dva listy Komisie z 25. a 28. októbra 2010 adresované francúzskym orgánom, korešpondencia uvedeného podpredsedu Komisie z 27. júla 2012 a 5. júna 2013 určená RATP, ako aj korešpondencia medzi týmto GR a právnym servisom Komisie z 24. septembra 2012.
- 60 Pokiaľ ide po prvé o poznámky GR pre mobilitu a dopravu z 27. júla 2010, 27. septembra 2010, 7. septembra 2012 a 9. apríla 2013 adresované právnej službe Komisie, kabinetu podpredsedu Komisie pána Kallasa a RATP, správu právneho servisu z 11. augusta 2010 adresovanú uvedenému GR, list Komisie z 28. októbra 2010 zaslaný francúzskym orgánom a korešpondenciu medzi týmto GR a právnym servisom Komisie z 24. septembra 2012, treba konštatovať, že časti týchto dokumentov, ktoré neboli sprístupnené žalobkyni, sa buď týkajú osobných údajov, v prípade ktorých žalobkyňa nespochybňuje, že nesmú byť zverejnené, ako sú podpisy, alebo odhaľujú stanoviská Komisie, Francúzskej republiky alebo RATP, pokiaľ ide o výklad článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007 a dodržiavanie tohto ustanovenia Francúzskou republikou pri udeľovaní práv na prevádzkovanie v prospech RATP.
- 61 Pokiaľ ide v tejto súvislosti o informácie týkajúce sa toho, ako Komisia vykladá obsah článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007, a dôsledky, ktoré z toho vyvodzuje, vzhľadom na dôvody uvedené v bodoch 53 a 54 vyššie sa Komisia správne domnievala, že ich zverejnenie by mohlo, aj keď len v očiach verejnosti, vyvíjať vonkajší nátlak na súdnu činnosť a zasahovať do nerušeného priebehu diskusií pred Súdnym dvorom. Toto zverejnenie mohlo viesť k verejnej diskusii o výklade uvedeného ustanovenia a prípadné vyslovenie kritiky voči Komisii mohlo ovplyvniť stanovisko, ktoré zastávala vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237). Navyše za predpokladu, že by Komisia tieto dokumenty musela zverejniť, by bola jediným účastníkom konania o návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý by tak musel urobiť, čo mohlo narušiť nevyhnutnú rovnováhu medzi účastníkmi konania pred Súdnym dvorom zakotvenú v zásade rovnosti zbraní.
- 62 Okrem toho, pokiaľ ide o nezverejnenie výkladu dosahu článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007, ktorý zastávajú Francúzska republika alebo RATP, v dokumentoch uvedených v bode 60 vyššie, treba poznamenať, že tak Francúzska republika, ako aj RATP boli účastníkmi konania vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237).
- 63 V dôsledku toho by zverejnenie výkladu podaného Francúzskou republikou a RATP mohlo porušiť zásadu rovnosti zbraní. Títo účastníci konania by sa prípadne počas svojich výstupov pred Súdnym dvorom vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), mohli považovať za povinných zohľadniť svoje stanoviská vyslovené pred Komisiou, zatiaľ čo ostatní účastníci konania pred Súdnym dvorom v týchto veciach by mohli obhajovať svoje záujmy nezávisle od akéhokoľvek vonkajšieho vplyvu.
- 64 Komisia preto nevychádzala z nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že zverejnenie dokumentov uvedených v bode 60 vyššie by mohlo narušiť ochranu súdnych konaní.

65 Naproti tomu, pokiaľ ide po druhé o odstránené časti listu Komisie z 25. októbra 2010 zaslaného francúzskym orgánom a odstránené časti listu podpredsedu Komisie pána Kallasa z 27. júla 2012 a 5. júna 2013 zaslaného RATP s výnimkou tých, ktoré sa týkajú osobných údajov, treba konštatovať, že sa priamo nevzťahujú na výklad článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007 zo strany Komisie, Francúzskej republiky alebo RATP, ani na právne dôsledky tohto výkladu. Tieto odstránené časti sa teda priamo netýkajú otázok, ktoré boli predmetom prejudiciálneho konania vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237). Odstránenie týchto častí preto nemožno odôvodniť uplatnením článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

66 Preto je táto výhrada dôvodná v rozsahu, v akom sa vzťahuje na iné odstránené časti dokumentov uvedených v bode 65 vyššie, než sú tie, ktoré sa týkajú osobných údajov, a v dôsledku toho treba zrušiť napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom k nim bol čiastočne zamietnutý prístup.

– O prístupe k dokumentom pochádzajúcim od Francúzskej republiky

67 Pokiaľ ide o nezverejnenie dokumentov pochádzajúcich od Francúzskej republiky, najskôr treba poznamenať, že dotknutými dokumentmi sú list francúzskeho štátneho tajomníka pre dopravu z 3. júna 2010 zaslaný podpredsedovi Komisie pánovi Kallasovi, správa francúzskych orgánov z 23. decembra 2010 o uplatňovaní nariadenia č. 1370/2007 ako odpoveď na list Komisie z 25. októbra 2010, prílohy k vyššie uvedenej správe, ako aj správa francúzskych orgánov zo 6. januára 2012 ako odpoveď na list Komisie z 28. októbra 2011.

68 Následne treba pripomenúť, že na základe článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 členský štát môže brániť tomu, aby inštitúcia sprístupnila dokument pochádzajúci od neho len pod podmienkou, že svoje námietky odôvodní a zakladá na hmotnoprávných výnimkách stanovených v článku 4 ods. 1 až 3 uvedeného nariadenia. V rámci procesu prijímania rozhodnutia o odmietnutí prístupu sa inštitúcia musí ubezpečiť o existencii takéhoto odôvodnenia a uviesť ho v rozhodnutí prijatom na záver tohto konania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, bod 99; z 21. júna 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 62, a z 5. apríla 2017, Francúzsko/Komisija, T-344/15, EU:T:2017:250, bod 41).

69 Úlohou inštitúcie, ktorej bola podaná námietka dotknutého členského štátu, nie je vyčerpávajúcim spôsobom posudzovať ju prostredníctvom preskúmania, ktoré by išlo nad rámec overenia samotnej existencie odôvodnenia odkazujúceho na výnimky uvedené v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001 (rozsudky z 21. júna 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 63, a z 21. novembra 2018, Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe/Komisija, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, bod 44).

70 Povinnosť starostlivého preskúmania však musí priviesť inštitúciu k prevereniu toho, či vysvetlenia poskytnuté členským štátom pri namietaní voči sprístupneniu týchto dokumentov sa jej na prvý pohľad javia ako dôvodné (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. apríla 2017, Francúzsko/Komisija, T-344/15, EU:T:2017:250, bod 54, a z 21. novembra 2018, Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe/Komisian, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, bod 44). Je dôležité, aby inštitúcia overila, či vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci a uplatňujúce sa právne normy môžu dôvody uvedené členským štátom na podporu jeho námietky na prvý pohľad odôvodniť takéto zamietnutie, a teda či tieto dôvody umožňujú uvedenej inštitúcii prebrať zodpovednosť, ktorú jej priznáva článok 8 nariadenia č. 1049/2001. Ide o to, aby inštitúcia neprijala rozhodnutie, ktoré nepovažuje za obhájiteľné, hoci je jeho autorom a je teda zodpovedná za jeho zákonnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2017, Francúzsko/Komisija, T-344/15, EU:T:2017:250, body 46 a 47 a citovanú judikaturu).

- 71 V napadnutom rozhodnutí Komisia uviedla, že po konzultácii s francúzskymi orgánmi tieto orgány zopakovali svoju námietku proti zverejneniu svojich dokumentov z dôvodu, že toto zverejnenie by bolo v rozpore s článkom 4 ods. 2 druhou zarážkou nariadenia č. 1049/2001. Uviedla, že francúzske orgány sa domnievali, že otázky nastolené v týchto dokumentoch úzko súviseli s právnymi otázkami, ktoré vzniesla talianska Štátna rada vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237) a ktoré boli v tom čase ešte prejednávané na Súdnom dvore. Podľa Komisie sa tieto orgány konkrétne domnievali, že dotknuté dokumenty obsahujú ich výklad zásad uvedených v článku 5 a článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007. Domnievala sa, že tieto tvrdenia na prvý pohľad odôvodňujú uplatnenie výnimky uvedenej v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001, na ktorú sa odvolávajú francúzske orgány. Preto zamietla prístup k uvedeným dokumentom.
- 72 Pokiaľ ide o dokumenty pochádzajúce od Francúzskej republiky, Komisia teda založila svoje rozhodnutie na uvedení výnimky upravenej v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001. Dôvody uvádzané Francúzskou republikou boli okrem toho na prvý pohľad spôsobilé odôvodniť zamietnutie. Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, a najmä na otázky, ktorými sa dotknuté dokumenty zaoberajú, totiž zverejnenie stanoviska Francúzskej republiky k výkladu článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007, podaného počas konania pred Komisiou, mohlo narušiť zásadu rovnosti zbraní pred Súdnym dvorom vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237). Ak by totiž žalobkyňa zverejnila informácie obsiahnuté v uvedených dokumentoch, potenciálne by to mohlo dostať Francúzsku republiku, ktorá bola účastníkom prejudiciálneho konania v uvedených veciach, do zjavne nevýhodnej situácie v porovnaní s ostatnými účastníkmi uvedeného konania. Ak by ostatní účastníci konania vopred poznali stanovisko Francúzskej republiky, mohli mať možnosť upraviť a prispôbiť svoje tvrdenia, čo by znamenalo systematickú výhodu v ich prospech.
- 73 Preto sa Komisia mohla oprávnene domnievať, že vysvetlenia poskytnuté Francúzskou republikou týkajúce sa zverejnenia dokumentov uvedených v bode 67 vyššie sa jej na prvý pohľad javia ako dôvodné.

– *O prístupe k dokumentom pochádzajúcim od RATP*

- 74 Dokumentmi pochádzajúcimi od RATP, ku ktorým bol žalobkyni zamietnutý prístup, sú tri listy predsedu predstavenstva a generálneho riaditeľa RATP, prvý z 22. mája 2012 zaslaný generálnemu riaditeľovi Komisie spolu s prílohami, druhý z 21. mája 2012 zaslaný predsedovi Komisie a tretí z 28. marca 2013 zaslaný podpredsedovi Komisie pánovi Kallasovi. Každý z týchto listov sa týkal otázky, ako Komisia vykladá dosah článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007. Z rovnakých dôvodov, ako sú uvedené v bodoch 53, 54 a 61 vyššie, mohlo ich zverejnenie, aj keď len v očiach verejnosti, vyvíjať vonkajší nátlak na súdnu činnosť a zasahovať do nerušeného priebehu diskusií pred Súdnym dvorom, ako aj porušiť zásadu rovnosti zbraní v rámci konania prebiehajúceho vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), ktorého účastníkom bolo RATP.
- 75 Okrem toho v deň prijatia napadnutého rozhodnutia boli pred Všeobecným súdom ešte stále prejednávané tak žaloba o neplatnosť, ako aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia [veci, v ktorých bolo odvtedy vydané uznesenie z 12. júla 2018, *RATP/Komisio*, (T-250/18 R, neuvverejnené, EU:T:2018:458), a uznesenie z 12. septembra 2019, *RATP/Komisio* (T-250/18, neuvverejnené, EU:T:2019:615)], ktorými RATP namietala proti čiastočnému sprístupneniu dokumentov, uvedených v bode 74 vyššie, žiadateľovi o prístup. Sprístupnenie týchto dokumentov Komisiou po podaní žiadosti o prístup by ovplyvnilo riadny výkon spravodlivosti a integritu súdneho konania, keďže v čase prijatia napadnutého rozhodnutia by takéto zverejnenie údajne bránilo predsedovi Všeobecného súdu riadne

rozhodnúť o pozastavení sprístupnenia týchto dokumentov, ak by sa tak chcel rozhodnúť. Takéto zverejnenie by rovnako bránilo možnosti Všeobecného súdu riadne rozhodnúť v spore, ktorý mu bol predložený a ktorý sa týkal rozhodnutia o čiastočnom sprístupnení dotknutých dokumentov.

- 76 Komisia preto nevychádzala z nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že zverejnenie dokumentov uvedených v bode 74 vyššie by mohlo narušiť ochranu súdnych konaní.
- 77 Z uvedeného vyplýva, že prvý žalobný dôvod sa musí zamietnuť okrem výhrady, ktorá sa vzťahuje na iné odstránené časti listu Komisie zaslaného francúzskym orgánom 25. októbra 2010, ako aj listov podpredsedu Komisie pána Kallasa z 27. júla 2012 a 5. júna 2013 zaslaných RATP, než sú tie, ktoré sa týkajú osobných údajov.

O druhom žalobnom dôvode

- 78 Žalobkyňa sa domnieva, že aj za predpokladu, že by existovala súvislosť medzi vecami, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a dokumentmi, ktoré neboli sprístupnené alebo boli čiastočne sprístupnené, je vzhľadom na verejný záujem, ktorý sa vzťahuje na tieto dokumenty zo strany tak verejnoprávných, ako aj súkromnoprávných subjektov, ich sprístupnenie dostatočne relevantné na to, aby bolo nadradené akémukoľvek odmietnutiu prístupu. Komisia spochybňuje, že prevažujúci verejný záujem odôvodňuje zverejnenie dotknutých dokumentov.
- 79 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že keď inštitúcia uplatňuje jednu z výnimiek uvedených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, prináleží jej zvážiť osobitný záujem na ochrane dotknutého dokumentu jeho nezverejnením a všeobecný záujem na sprístupnení tohto dokumentu s ohľadom na výhody prameniace, ako uvádza odôvodnenie 2 nariadenia č. 1049/2001, zo zvýšenej transparentnosti, teda na možnosť občanov tesnejšie sa zapájať do rozhodovacieho procesu a záruku, že v demokratickom systéme sa administratíva stáva legitímnejšou, efektívnejšou a zodpovednejšou voči občanovi (pozri rozsudok zo 17. októbra 2013, Rada/Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, bod 32 a citovanú judikatúru). Prevažujúci verejný záujem teda môže odôvodniť zverejnenie dokumentu, ku ktorému sa žiada prístup, bez ohľadu na skutočnosť, že sa uplatňuje jedna z výnimiek uvedených v článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001.
- 80 Treba však spresniť, že osobitný záujem, ktorý môže uvádzať žiadateľ o prístup k dokumentom, ktoré sa ho osobne týkajú, sa nemôže zohľadniť ako prevažujúci verejný záujem v zmysle ustanovení článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. októbra 2010, Umbach/Komisia, T-474/08, neuverejnený, EU:T:2010:443, bod 59 a citovanú judikatúru). Cieľom nariadenia č. 1049/2001 je totiž poskytnúť širokej verejnosti právo na prístup k dokumentom inštitúcií, a nie stanoviť pravidlá určené na ochranu osobitného záujmu na prístupe k niektorému z týchto dokumentov, ktorý určitá osoba môže mať (rozsudky z 1. februára 2007, Sison/Rada, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 43, a z 11. decembra 2018, Arca Capital Bohemia/Komisia, T-441/17, neuverejnený, EU:T:2018:899, bod 80).
- 81 Tomu, kto sa dovoľáva existencie prevažujúceho verejného záujmu, okrem toho prináleží konkrétne uviesť okolnosti odôvodňujúce zverejnenie dotknutých dokumentov. Uvedenie čisto všeobecných úvah nemôže stačiť na preukázanie toho, že verejný záujem má prednosť pred dôvodmi opodstatňujúcimi odmietnutie zverejnenia dotknutých dokumentov (pozri rozsudok z 11. mája 2017, Švédsko/Komisia, C-562/14 P, EU:C:2017:356, bod 56 a citovanú judikatúru).
- 82 Na preukázanie existencie prevažujúceho verejného záujmu na zverejnení dotknutých dokumentov sa žalobkyňa po prvé odvoláva na záujem verejnoprávných a súkromnoprávných subjektov na oboznámení sa s tým, ako Komisia vykladá dosah článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007. Po druhé namietá, že v prípade nesprístupnenia požadovaných dokumentov nie je možné na jednej strane overiť

kritérium, ktoré bolo uplatnené pri zadávaní zákaziek v prospech RATP zo strany Francúzskej republiky podľa uvedeného nariadenia, a na druhej strane, či sa toto kritérium uplatňovalo na ňu alebo na akéhokoľvek iného prevádzkovateľa alebo orgán. Z toho vyvodzuje, že všetky subjekty, ktoré sa zúčastnili verejného obstarávania na služby vo verejnom záujme, na ktoré sa vzťahuje článok 8 ods. 3 písm. b) tohto nariadenia, majú legitímny verejný záujem na prístupe k dotknutým dokumentom. Po tretie sa dovoľáva väčšej právnej istoty, pokiaľ ide o uplatňovanie dotknutého nariadenia, a v dôsledku toho zníženie možných sporov v súvislosti s časovou pôsobnosťou toho istého nariadenia v prípade zverejnenia požadovaných dokumentov. Napokon po štvrté sa domnieva, že nesprístupnenie uvedených dokumentov by viedlo k porušeniu zásady zákazu diskriminácie s ohľadom na RATP a ostatné subjekty, ktoré majú záujem poznať stanovisko Komisie.

- 83 Vzhľadom na tieto tvrdenia treba pripomenúť, že na základe judikatúry uvedenej v bode 80 vyššie sa žalobkyňa nemôže odvolávať na svoj vlastný záujem, aby preukázala existenciu prevažujúceho verejného záujmu. Okrem toho platí, že výklad ustanovenia práva Únie zo strany Komisie nie je rozhodujúci, keďže výlučná právomoc konečného výkladu práva Únie prináleží Súdnemu dvoru (pozri v tomto zmysle stanovisko 2/13 z 18. decembra 2014, EU:C:2014:2454, bod 246, a stanovisko 1/17 z 30. apríla 2019, EU:C:2019:341, bod 111). Výklad ustanovenia práva Únie zo strany Komisie, ktorého sa pridrža rozhodnutie prijaté vnútroštátnym orgánom, môže byť predmetom prejudiciálnej otázky pred Súdnym dvorom v súvislosti so sporom pred vnútroštátnymi súdmi, ktorý sa týka uvedeného rozhodnutia. Aj keď si Komisia vynucuje svoj výklad ustanovenia práva Únie voči členskému štátu v rámci konania o nesplnenie povinnosti, Súdny dvor môže preskúmať tento výklad v prípade, že členský štát sa mu nepodriadi. V dôsledku toho výklad ustanovenia práva Únie zo strany Komisie neposkytuje právnu istotu a nie je preukázané, že by obmedzoval počet sporov týkajúcich sa dosahu uvedeného ustanovenia. Okrem toho skutočnosť, že Komisia nesprístupňuje svoj výklad dosahu článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007, tak ako je uvedený v dotknutých dokumentoch, nespôsobuje nerovnosť zaobchádzania, keďže žalobkyňa sa nenachádza v situácii porovnateľnej so situáciou Francúzskej republiky a RATP, ktoré boli zapojené do postupu Pilot EU, a boli účastníkmi prejudiciálneho konania vo veciach, v ktorých bol odvtedy vydaný rozsudok z 21. marca 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237).
- 84 Navyše a v každom prípade pri zvažovaní záujmov sa záujem dotknutých subjektov, ktoré sa zúčastnili verejného obstarávania na služby vo verejnom záujme, na ktoré sa vzťahuje článok 8 ods. 3 písm. b) nariadenia č. 1370/2007, na poznaní výkladu dosahu tohto ustanovenia Komisiou nemôže považovať za prevažujúci nad záujmom Komisie a Súdneho dvora na dodržiavaní zásady rovnosti zbraní a riadneho výkonu spravodlivosti.
- 85 Žalobkyňa teda nepreukázala existenciu prevažujúceho verejného záujmu na zverejnení požadovaných dokumentov.
- 86 Napokon, pokiaľ sa žalobkyňa v rámci druhého žalobného dôvodu domnieva, že vzhľadom na to, že existuje zjavný verejný záujem, ktorý by mal byť nadradený odmietnutiu prístupu k dokumentom, a vzhľadom na to, že Komisia dostatočne neodôvodnila svoje rozhodnutie neuplatniť túto námietku, bolo napadnuté rozhodnutie prijaté bez dostatočného odôvodnenia, treba pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia je podstatnou formálnou náležitosťou, ktorú treba odlíšiť od výhrad spochybňujúcich dôvodnosť napadnutého rozhodnutia (pozri bod 21 vyššie). Preto pokiaľ žalobkyňa namieta nedostatočnosť odôvodnenia na podporu druhého žalobného dôvodu, treba konštatovať, že táto výhrada sa musí zamietnuť ako neúčinná.
- 87 V každom prípade vzhľadom na rozsah povinnosti odôvodnenia, tak ako je uvedená v bodoch 19 až 21 vyššie, treba konštatovať, že Komisia v napadnutom rozhodnutí dostatočne odôvodnila, prečo dospela k záveru, že neexistoval prevažujúci verejný záujem na zverejnení dotknutých dokumentov.

- 88 V napadnutom rozhodnutí totiž Komisia uviedla, že záujem, na ktorý sa odvolávala žalobkyňa, bol jej vlastným záujmom a že nemohol byť zohľadnený a že v tomto prípade neexistoval prevažujúci verejný záujem, ktorý by bol nadradený záujmu na zachovaní ochrany súdnych konaní, ako je uvedené v článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001. Ako navyše preukazuje druhý žalobný dôvod, žalobkyňa mohla toto posúdenie spochybniť pred Všeobecným súdom a Všeobecný súd môže rozhodnúť o tejto otázke, ako to preukazuje posúdenie uvedené v bodoch 79 až 85 vyššie.
- 89 Z toho vyplýva, že výhradu založenú na nedostatočnosti odôvodnenia treba tiež zamietnuť a v dôsledku treba zamietnuť druhý žalobný dôvod ako celok.
- 90 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené, treba čiastočne vyhovieť tejto žalobe a v dôsledku toho zrušiť napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa ním čiastočne zamietol prístup k údajom, ktoré boli uvedené v liste Komisie z 25. októbra 2010 zaslanom francúzskym orgánom, a listoch podpredsedu Komisie pána Kallasa z 27. júla 2012 a 5. júna 2013 zaslaných RATP a ktoré nie sú osobnými údajmi.

O trovách

- 91 Podľa článku 134 ods. 2 rokovacieho poriadku, ak je viac účastníkov konania, ktorí vo veci nemali úspech, Všeobecný súd medzi nich rozdelí nahradenie trov konania.
- 92 V prejednávanej veci treba rozhodnúť, že Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť jednu pätinu trov konania žalobkyne. Žalobkyňa znáša štyri pätiny svojich vlastných trov konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol takto:

- 1. Rozhodnutie Európskej komisie zo 7. júna 2018, ktorým sa úplne alebo čiastočne zamietol prístup spoločnosti Compañía de Tranvías de la Coruña, SA, k dokumentom v súvislosti so stanoviskom Komisie, ktoré bolo zaslané Francúzskej republike, pokiaľ ide o platnosť zmluvy o trasách metra do roku 2039, sa zrušuje v rozsahu, v akom sa ním čiastočne zamietol prístup k údajom, ktoré boli uvedené v liste Komisie z 25. októbra 2010 zaslanom francúzskym orgánom, a listoch podpredsedu Komisie pána Kallasa z 27. júla 2012 a 5. júna 2013 zaslaných RATP a ktoré nie sú osobnými údajmi.**
- 2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamietla.**
- 3. Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť jednu pätinu trov konania, ktoré vynaložila Compañía de Tranvías de la Coruña.**
- 4. Compañía de Tranvías de la Coruña znáša štyri pätiny svojich vlastných trov konania.**

Frimodt Nielsen

Kreuschitz

Póltorak

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 6. februára 2020.

Podpisy